

slutning om Nedsættelse af et Udvalg til at modtage og gennemgaa de Forhør, som afholdtes angaaende Albertis Embedsgering, og til at afgive Betænkning og Indstilling til Tinget. Forslaget fremkom fra samtlige Medlemmer af Finansudvalget, altsaa vare alle Partier repræsenterede ved Forslagsstillerne; og Sagen fremtraadte med fuld Enighed. Jeg skal ikke omtale Udvalgets Virksomhed nærmere, men henvise dels til Udvalgets Betænkning, Udvalgets Flertals Udtalelser i denne, som findes i Rigsdagstidenden for 1908—09, Tillæg B. Sp. 2861 ff., dels til, hvad det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (Kvist), som var Udvalgets Formand, har fremført her i Tinget den 9. i forrige Maaned; det findes i Folketingstidenden Sp. 576 ff. Jeg skal hertil kun føje: Flertallet indenfor Udvalget, — det var Venstrereformpartiets Medlemmer, — kunde ikke ud fra den Opfattelse, de havde blandt andet om, at der ikke var Anledning til Tiltale mod de to af mig nævnte forhenværende Ministre, de ærede Medlemmer for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) og Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (Sigurd Berg), handle anderledes, end de gjorde. Men jeg tillader mig samtidig at fremhæve, at Flertallet ikke var til Hinder for, at Mindretallet i Tide fremsatte sine Forslag enten i Udvalget, for saa vidt de angik, hvad Udvalget var bemyndiget til at behandle, eller i selve Tinget i Kraft af den Ret, som tilkommer ethvert Medlem af Tinget. Men der fremkom ikke noget Forslag, som kunde føre til en Afgørelse i denne Sag.

Saaledes var Stillingen ved Udgangen af Rigsdagssamlingen 1908—09, der afsluttedes den 6. Maj. Efter Folketingsvalget den 25. Maj kom den overordentlige Rigsdagssamling, som varede fra 9. Juni til 25. September. I Løbet af denne Samling fremkom der intet som helst Forslag om Tiltale ved Rigsret, og der foretoges ikke noget Skridt i den Retning. Sagen kom først frem paa ny i indeværende Samling. Lige saa lidt som tidligere blev der nu lagt denne Sag nogen Hindring i Vejen. Altsaa, udtrykt i Korthed: De tidligere Regeringspartier have ingen Sinde, hverken da de udgjorde Flertal i dette Ting eller senere, da de vare komne i Mindretal, hindret, at Spørgsmaalet om Rigsret mod de to tidligere Ministre, som jeg har nævnt, blev fremmet. En helt anden Sag er, at man ikke har kunnet virke for noget Forslag om Tiltale, da man har anset og anser Tiltale for ubegrundet. Hvad angaar

Spørgsmaalet om Tiltale mod Alberti, skal jeg kun sige, at det vistnok er den almindelige Mening, at Tidspunktet ikke var til at sætte saadan Tiltale i Værk, i alt Fald ikke da vi sluttede Samlingen 1908—09.

Med Hensyn til det særlig i Dag foreliggende Spørgsmaal om Rigsretstiltale mod de to tidligere Ministre skal jeg fremsætte nogle Betragtninger, thi skønt denne Sags Udfald paa Forhaand maa anses for givet, er der formentlig Grund til at minde om, hvilken Lære man kan drage af Fortiden i lignende Begivenheder. Man vil finde, at store Ulykker, meget alvorlige Katastrofer pleje at sætte Sindene i stærk Bevægelse; man har set, at Masserne i slige Tilfælde ere optraadte ganske blindt. Det er, som om man maatte have nogen at lade sin Forbitrelse gaa ud over, nogen, man vilde have skulde undgælde, og man har set, at uskyldige Personer ere blevne ofre. Vi vide, at Katastrofen af 8. September 1908 har kastet store Bølger ind over Landet og har voldt megen Forstyrrelse, selv om det ikke er gaaet saa voldsomt til, som det undertiden er gaaet andetsteds i lignende Tilfælde. Vi kunne ingenlunde sige, at Sindene ere komne i Ligevægt igen. Imidlertid mener jeg, at det ikke er under Indtrykket af Folkestemning, at Tinget nu skal træffe sin Afgørelse om Tiltale, men i Henhold til en rolig Prøvelse af samtlige Oplysninger, som ere forelagte os. Indenfor visse Dele af Befolkningen har man vistnok været meget tilbøjelig til at lægge Vægt paa den Omstændighed, at der er sket megen Skade, og at denne kunde have været forebygget, hvis de tidligere Ministre havde handlet anderledes, end de gjorde. Men dette kan ikke være afgørende. Spørgsmaalet er, om der foreligger en Vildfarelse, et urigtigt Skøn fra de Herrers Side, der kunde og burde have været undgaaet, og som begrundet Tiltale til Straf eller andet Ansvar. Ud fra en Afvejning af alle Omstændigheder, navnlig til den ene Side den Stilling og det Ansvar, som de paagældende havde, og til den anden Side den Ufuldkommenhed, som raader med Hensyn til alle menneskelige Forhold, er jeg kommen til det Skøn, at der ikke foreligger Grundlag for en Tiltale mod de Herrer, og dette maa absolut være afgørende for mig med Hensyn til min Stilling til den foreliggende Sag. Jeg kan ikke se, at det er rigtigt at medvirke til Iværksættelse af Tiltale, naar man ikke mener, der er Skyld til Stede, som bør føre til en Domfældelse. Jeg mener, at den Prak-